

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004320231904/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

Juni 1815. Da Thomas efterat have indrømmet Rigtigheden heraf ytrede Tvivl om, at denne Dag var mærkeligere end alle andre Dage i Aaret, underrettedes han med maadholder Overlegenhed om, at det var den Dag, da Napoleon blev slaaet ved Waterloo: – en Meddelelse, som han imidlertid modtog temmelig urørt med det Svar: »Naa ja, det har jeg nok læst Beskrivelse om; men ellers kunde det da skille os lige meget.«

En saadan Tale kunde paa den Tid ikke Andet end være meget tirrende for en ung Studiosus. Napoleon den Tredie havde da ikke endnu begyndt at skure Trylleglandsen af Napoleon den Førstes Billede: tvertimod straaledede dette dengang i sin største Glorie, og man mødte overalt Gjenstande, der tjente til dets Forherligelse. Enhver Pakke fra Egnens Læseselskab indeholdt Memoirer, enhver Avis Anekdoter om ham; paa Havestuens Væg hang hans Portrait, paa Onkels Snuusdaase saae man ham mellem St. Helenas Taarepile; skulde der synges i vore landlige Soireer, sang man Bertrands Afskedssang, og skulde der danses, spillede man Hertugen af Reichstadts Vals. Kort sagt, Napoleon var dengang Heiten i fast enhver Phantasi; og det var saaledes umuligt med Rolighed at finde sig i den unge Kohyrdes Kulde.

»Nei,« tog jeg derfor ivrig tilorde, »deri tager Du ganske feil, min gode Thomas! Det kunde slet ikke skille os lige meget. Thi Napoleon var en Ven af os Danske, og havde han vundet, saa havde vi ikke mistet Norge, men faaet Sverig til. Og havde der været noget Ordentligt ved os dengang, saa havde vi ogsaa baaret os anderledes ad og hjulpet ham lige til det Yderste med Alt, hvad vi havde. – Det har jeg just tit tænkt paa,« fortsatte jeg, »at jeg kunde have Lyst til paa den Tid at have været Konge i Danmark istedetfor ham, vi havde. Saa skulde jeg have fløiet med Armeen igjennem Tydskland og være naaet til Waterloo just om Aftenen mellem 7 og 8. Hvor jeg skulde styrte mig over Preusserne, netop da de mest trængte ind paa Franskmændene! – Jeg kan ret tænke mig Napoleon, holdende midt i Slaget paa en Høide mellem Ney og Soult og allerede troe Alting tabt, da Soult i det samme viser ham en urolig Bevægelse blandt Preusserne og nye Colonner, som sees i Horizonten. Ney udraaber, at det er Grouchy. »Nei,« svarer Keiseren kort, idet han tager Kikkerten fra Øiet: »det er blot flere Englændere: de have rød Uniform.« – Men paa een Gang sprænges Preusserne til alle Sider; deres Ild ophører, og det røde Cavalleri